

Arrest

nr. 307 186 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 19 april 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 27 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren in 1996 in Nahr-e-Jadeed, district Dastearchi in de provincie Kunduz. Op tienjarige leeftijd vertrok u samen met uw familie naar Pakistan in 2005 en verbleef daar 10 jaar.

In 2015 ging u naar Afghanistan terug waar u in Behsud district te Kaboel verbleef, tot aan uw vertrek. U woonde daar samen met uw ouders, uw broers en zussen. Uw moeder is ondertussen overleden door ziekte. Uw broer I. is in 2015 verdwenen. Uw overgebleven familie woont sinds 2016 weer in Pakistan. U praktiseert de soennitische islam. U ging niet naar school en hebt niet gewerkt in Afghanistan.

Voor uw eerste vertrek uit Afghanistan had uw vader samen met zijn broer K., uw paternale oom, een stoffenwinkel. Hun zakenpartner H.A., tevens de malek van Nahr-e-Jadeed, had een geschil met hen over de rekeningen van die winkel. De ruzie escaleerde en uw paternale oom schoot de broer van H.A. dood. Hierna schoot H.A. op uw paternale oom die onmiddellijk stierf en op uw vader, die niet gewond raakte. Ongeveer een maand later besloot uw familie op aandringen van uw maternale oom te vluchten naar Pakistan. U verbleef daar 10 jaar met uw familie maar keerde in 2015 terug naar Afghanistan. Twee maanden later raakte uw broer I. vermist, u vermoedt dat H.A. te weten was gekomen dat jullie waren teruggekeerd en hem vermoord heeft. In Afghanistan werd u ook eens aangehouden door de autoriteiten omdat u uw taskara niet mee had, twee dagen later werd u vrijgelaten. Twee maanden later werd u een maand lang vastgehouden en geslagen door de lokale politie op verdenking dat u een Pakistaanse spion was. Nadien werd u door een gebrek aan bewijs vrijgelaten. Uw familie vertrok toen terug naar Pakistan waar zij tot de dag van vandaag verblijven, ook u keerde naar Pakistan terug. U vertrok samen met uw broer uit Pakistan maar A. bleef in Iran.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en na een verblijf van drie maanden, kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Vervolgens reisde u verder via Macedonië, Servië, Bosnië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk waar u op 27 maart 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na 20 dagen zette u uw reis verder via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 18 april 2022 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 19 april 2022. DVZ deed in het kader van de Dublinregelgeving een aanvraag tot overname van uw verzoek aan Oostenrijk, maar u bleef in België.

Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat uw vader een geschil had met een talibangezinde malek. H.A. zou zich intussen bij de taliban hebben aangesloten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara met vertaling, een kopie van de taskara van uw vader en van uw grootvader, de originele taskara van uw grootvader, een kopie van uw Afghan Citizen Card, en een medisch attest van uw arts dd. 14/07/2023 inzake uw littekens.

Op 14 juli 2023 ontving het CGVS via uw advocaat nog enkele correcties op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen stelt het CGVS het volgende: u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud fysieke problemen te hebben (CGVS, p 17-18). U hebt hier echter geen medisch attest van neergelegd. Op vraag van het CGVS heeft u twee weken na het persoonlijk onderhoud alsnog een medisch attest ingediend van uw doktersafpraak op 14 juli 2023.

In dit medisch attest wordt in fine gewag gemaakt van verscheidene fysieke letsels zoals littekens op uw voorhoofd, rechterschouder, bovenlip, rechterhand en linkerhand. Er wordt echter niet geconcretiseerd welke steunmaatregelen in casu hadden moeten worden verleend. Er wordt op zeer summiere wijze dus gesteld dat er sprake is van fysieke pijn als subjectief letsel. Op geen enkele wijze wordt door de opsteller verduidelijkt waaruit deze pijn bestaat, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het probleem is.

Nergens blijkt echter dat deze fysieke moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging.

U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p 18), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat uw vader een geschil had met een talibangezinde malek. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Een eerste element betreft de dreiging jegens uw vader en paternale oom. Zo koppelt u uw vrees aan de ruzie die uw vader en zijn broer, uw paternale oom, zouden gehad hebben met H.A. de malek van uw geboortedorp Nahr-e-Jadeed (CGVS, p 9). U gevraagd waarover deze ruzie ging, antwoordt u over de rekeningen van de stoffenwinkel (CGVS, p 9). U nogmaals gevraagd waar precies deze ruzie over ging, stelt u dat u het niet weet en dat het gewoon om de berekeningen van de stoffenwinkel ging (CGVS, p 10). U dan gevraagd wat de ruzie deed escaleren tot het punt dat het gewelddadig werd, stelt u dat u te jong was en zelf niet aanwezig was om alle details te weten (CGVS, p 10). U voegt eraan toe: “waarschijnlijk heeft die H.A. gevloekt tegen mijn oom en dan heeft hij hem beschoten” (CGVS, p 10). U lijkt het dus zelf niet te weten en gist naar het antwoord. U dan gevraagd of H.A. gewond was nadat uw oom op hem schoot, stelt u dan weer dat uw oom de broer van H.A. neerschoot omdat H.A. zelf een malek was (CGVS, p 10). Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijstaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Verder blijft u heel vaag over dit incident. U gevraagd waarom uw paternale oom besloot op de broer van H.A. te schieten, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p 12). Op de vraag wat er na dit incident gebeurde, of de politie ter plaatse kwam, hebt u wederom geen antwoord (CGVS, p 10). U gevraagd hoe lang H.A. erover deed om wraak te nemen en dan uw paternale oom neer te schieten, stelt u dat u het niet weet maar dat alles in één maand gebeurde (CGVS, p 11). U gevraagd over de veiligheidsmaatregelen die uw vader nam voor en na dit incident om zich te beschermen, blijft u het antwoord wederom schuldig (CGVS, p 11). Nochtans zou u goed op de hoogte moeten zijn van dit conflict dat de initiële oorzaak was van uw vertrek uit uw land van herkomst en dat dermate grote impact had op uw gezin. Uw onwetendheid aangaande het lot van uw vader en paternale oom klemt des te meer, daar u aangeeft dat u heden geregeld telefonisch contact hebt met uw familie (CGVS, p 6) en u “deze verhalen dagelijks thuis hoorde” (CGVS, p 12).

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent dit incident. Zo stelt u aanvankelijk dat uw vader werd neergeschoten nadat eerst uw paternale oom geraakt werd (CGVS, p 10), om daarna het omgekeerde te verklaren (CGVS, p 11). Bovendien stelt u dat H.A. veel vijandschappen had (CGVS, p 15). U verklaart bovendien dat deze vijandschappen plaatsvonden voor deze van uw vader met H.A. en dat ook deze personen werden neergeschoten (CGVS, p 15). U gevraagd of uw vader op de hoogte was van deze vijandschappen, antwoordt u bevestigend (CGVS, p 15). In het licht van deze verklaringen is het dan ook opmerkelijk dat uw vader nog zaken deed met deze persoon. U hierop gewezen stelt u weer dat het om de broer ging van H.A. en niet H.A. zelf met wie uw vader zaken deed (CGVS, p 15). U gewezen op het feit dat beide broers blijkbaar hun geschillen op een gewelddadige manier oplosten, stelt u “Ik weet niet of toen mijn vader begon zaken te doen of hij toen wist over hun vijandschap of niet.” (CGVS, p 16). Aangezien u even later verklaart: “Vader zei dat deze persoon zoiets [had] gedaan met zijn andere vijanden en zou hetzelfde doen met ons.” (CGVS, p 16), kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader afwist van deze problemen en toch in zee ging met deze mensen.

Over de stoffenwinkel waarin uw vader samenwerkte met uw paternale oom blijft u ook vaag en tegenstrijdig. Zo weet u niet wanneer uw vader daar begon te werken (CGVS, p 8). Op DVZ stelde u dat uw oom ruzie had met zijn zakenpartner die nu bij de taliban zit (zie DVZ Vragenlijst). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aanvankelijk aan dat uw vader de zaak runde met uw paternale oom (CGVS, p 8) om daarna dus te vermelden dat H.A. of diens broer de zakenpartner was van uw paternale oom (CGVS, p 10).

Wat er ook van zij, op DVZ vermeldde u niet dat deze zakenpartner tevens malek was van uw dorp. U hierop aangesproken, stelt u: “Ze hadden mij er niet over gevraagd en ik heb ook de beurt of tijd niet gekregen om er over te vertellen.” (CGVS, p 16). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u niet eens kort vermeldde dat de zakenpartner van uw oom, broer was van de lokale malek, of zelf malek was. Uw verklaring voor deze omissie overtuigt allerminst aangezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe het interview op DVZ was verlopen, antwoordde u dat het goed was verlopen (CGVS p 3). Tevens verklaarde u er alle redenen gegeven te hebben waarom u een verzoek tot internationale bescherming indient (CGVS, p 3). Bovendien vermeldt u pas na confrontatie met een omissie dat u niet de kans kreeg alle problemen te vertellen. Het betreft dan ook louter een post-factum verklaring en is geen voldoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verder legt u vage verklaringen af over H.A., tevens de actor van vervolging. Zo stelt u dat hij een malek was die zowel banden had met de overheid als met de taliban (CGVS, p 9). U gevraagd hoe dit mogelijk was, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p 9). U gevraagd hoe hij in contact gekomen is met de taliban, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p 9). Over zijn taken bij de taliban kunt u ook niets vertellen (CGVS, p 9). U gevraagd alles te vertellen wat u weet over H.A. stelt u dat u enkel weet dat hij banden had met de taliban en met de overheid (CGVS, p 10). Zelf hebt u hem nooit gezien en weet u niet of zijn broer ook bij de taliban

aangesloten was (CGVS, p 10 en 12). Gevraagd wat H.A. nu doet na de machtsovername, blijft u wederom het antwoord schuldig (CGVS, p 10). Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u aanvankelijk op DVZ dat de zakenpartner van uw paternale oom "nu lid is van de taliban" (zie DVZ). Op het CGVS vermeldt u dit aanvankelijk ook: "hij werkte vroeger voor de overheid en nu is hij bij tb, zijn ze aan de macht." (CGVS, p 8). Om dan even later te verklaren: "hij werkte eigenlijk altijd voor taliban en ook voor de overheid." (CGVS, p 8). Dat u wederom dergelijke vage verklaringen aflegt over uw vervolgers die nochtans lokale taliban zouden zijn doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien zou H.A. uw familie al bedreigd hebben nog voor uw paternale oom werd neergeschoten (CGVS, p 11). U gevraagd naar deze bedreigingen, stelt u: "Hij was malek van het dorp en stuurde iemand een keer op een of andere manier, hij bedreigde hem." (CGVS, p 11). Bovendien werd die persoon, per uw verklaring niet naar uw paternale oom en vader gestuurd om hen te bedreigen, maar naar uw maternale oom (CGVS, p 12), wat eerder een omslachtige manier van handelen is, gezien deze H.A. toch wel als zakenpartner direct contact had met uw vader en oom. Er kan toch verwacht worden dat indien de taliban u en uw familie echt viseren, ze u actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden. Dat uw maternale oom dan ook een vredesvoorstel doet in naam van uw vader en paternale oom, dat vervolgens geweigerd wordt door de tegenpartij (CGVS, p 12) kan, gezien het feit dat uw oom degene was die eerst schoot op zijn tegenstander, niet overtuigen.

Verder koppelt u uw vrees ook aan het feit dat u familieleden hebt die bij de vorige overheid tewerkgesteld waren. Zo stelt u dat uw vader werkte voor de regering van N. (CGVS, p 7). U weet echter niet wanneer uw vader daar is beginnen werken, hoe lang hij daar heeft gewerkt, welke rang hij daar had en of hij ooit aan gevechten moest meedoen (CGVS, p 7). U hebt het uw vader of paternale oom nooit gevraagd en hebt hier geen reden voor (CGVS, p 7). De zonen van uw maternale tante werkten ook voor het leger maar hebben zelf nooit problemen gehad omwille van hun werk, en is er na de machtsovername, per uw verklaring, "niets gebeurd met hen" (CGVS, p 8 en 16). Zij verblijven zelfs nog in Afghanistan (CGVS, p 16). Het CGVS ziet dan ook niet in waarom u hierdoor dan wel een vrees voor vervolging zou hoeven koesteren.

Een tweede element betreft de dreiging jegens uw familie nadat jullie uit Pakistan terugkeerden en zich vestigden in Behsud. Zo stelt u dat uw broer I. twee maanden nadat u terugkeerde uit Pakistan vermist raakte (CGVS, p 12). U gevraagd wat er precies met uw broer gebeurde, stelt u: "Dat weten we niet maar hij is vermist." (CGVS, p 13). U stelt dat uw maternale ooms u vertelden dat H.A. hem heeft vermoord (CGVS, p 9). U gevraagd waarom u denkt dat HA er mee te maken heeft, stelt u dat u denkt dat andere mensen dit aan uw maternale oom gezegd hebben (CGVS, p 13). U bovendien gevraagd wanneer u voor het eerst doorhad dat I. vermist was, stelt u dat "Hij was een dag niet naar huis gekomen en gsm was buiten bereik" (CGVS, p 13). U gevraagd wanneer uw laatste contact was met I. stelt u dan weer dat u geen gsm bij u had toen om contact met hem op te nemen (CGVS, p 16). Gelet op deze tegenstrijdige verklaring en het beeld dat u schetst van de veiligheidssituatie in Behsud waar de overheid de bovenhand had, de taliban machteloos waren en u nooit taliban heeft gezien toen u nog in Afghanistan bleef (CGVS, p 8) en u zelf niet lijkt te weten of H.A. te maken heeft met de verdwijning van uw broer, kan er geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw broer door de taliban zou zijn meegenomen.

Een derde element betreft uw arrestaties tijdens uw kort verblijf in Afghanistan. Zo stelt u dat u tweemaal werd aangehouden door de toenmalige overheid (CGVS, p 12). De eerste keer werd u twee dagen vastgehouden omdat u uw taskara niet bij had. Uw vader bracht die dan mee en u werd vrijgelaten (CGVS, p 14). Het CGVS stelt zich dan ook vragen bij de zwaarwichtigheid van deze arrestatie. Een tweede maal werd u een maand lang vastgehouden door de autoriteiten op verdenking een Pakistaanse spion te zijn (CGVS, p 14). U zou tevens geslagen zijn waardoor u nog littekens heeft. Ook hier dient weinig geloof aan gehecht te worden. Zo weet u ten eerste niet welke autoriteiten u vasthielden en denkt u dat het de lokale politie was (CGVS, p 14-15). Dat de lokale politie zich zou inlaten met het verdenken en ondervragen van een vermeende Pakistaanse spion, een taak die meer weggelegd lijkt voor de speciale eenheden, doet in deze de wenkbrauwen fronsen. Bovendien gaf u eerder aan naar de controlepost te zijn geweest om te melden dat uw broer I. vermist was (CGVS, p 13), dat deze zelfde mensen u toen wel hielpen ondanks uw 'Pakistaans accent' (CGVS, p 14), maar zich nu genoodzaakt zien u te arresteren overtuigt daarom niet. Bovendien legt u ook geen begin van bewijs neer van uw bewering dat uw familie naar de autoriteiten is geweest en daar klacht hebben neergelegd om u te vinden (CGVS, p 15). Ter afsluiting bent u nooit rechtstreeks bedreigd geweest door de taliban (CGVS, p 15), is de vorige regering gevallen, woont u al sinds 2016 niet meer in Afghanistan (CGVS, p 3) en wonen uw maternale ooms nog in Kunduz (CGVS, p 13), dit alles leidt ertoe dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er nog een actuele vrees van vervolging voor u geldt.

De documenten die u hebt voorgelegd zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. De taskara's die u neerlegt van u, uw vader en uw grootvader bewijzen enkel jullie identiteit wat niet noodzakelijk ter discussie staat. Hetzelfde dient gezegd te worden over uw Afghan Citizen Card die enkel aantoonst dat u enige tijd in Pakistan geregistreerd was. Daarnaast betreft dit slechts een fotokopie terwijl kopies weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk via allerlei knip- en

plakwerk te manipuleren zijn. Uit het medisch attest dd. 14/07/2023 inzake uw littekens blijkt nergens dat of op welke wijze uw fysieke letsels werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige verduidelijkt hoe tot de diagnose 'psychisch lijden' is gekomen. Ook lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens de gesprekken met uw arts, en werd het niet opgesteld door een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Bovendien blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

Hoe dan ook is een medisch attest geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Het in casu neergelegde medische attest is, zoals eveneens duidelijk blijkt uit de inhoud, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw problematiek, dan ook nadrukkelijk gebaseerd op uw verklaringen.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 14 juli 2023 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele correcties aangaande de schrijfwijze van namen. De opmerking van uw advocaat zijnde dat u het over een andere oom had bij de vraag "wie er ruzie had met H.A., de paternale oom die in Iran woont of degene die werd doodgeschoten" (CGVS, p 10) gaat niet op aangezien u bij het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf geen verdere familie te hebben in Afghanistan dan uw ene paternale oom die werd doodgeschoten, en een tweede paternale oom die in Iran verblijft. Uw maternale ooms zouden geen problemen gekend hebben (CGVS, p 5).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van

15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden.

Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Kunduz provincie actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kunduz in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kunduz een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kunduz en hierbij verwijst naar uw fysieke moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt niet dat u dermate ernstige fysieke problemen heeft dat u meer dan een ander risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In het medisch attest is enkel sprake van verschillende littekens op uw lichaam, maar wordt niet aangegeven hoe dit zou leiden tot een verhoging van het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Procedure

De verzoeker is niet persoonlijk aanwezig ter zitting, maar wordt vertegenwoordigd door een *loco* advocaat. Deze laatste vraagt de Raad om de oproeping van de partijen na te kijken, nu de *dominus litis* geen oproepingsbrief verklaart te hebben ontvangen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 29 november 2023 per aangetekend schrijven aan de Raad een bericht van wijziging van de gekozen woonplaats heeft verstuurd. Naar aanleiding van dit bericht heeft de griffie contact opgenomen met advocaat Van Der Beken met het oog op bevestiging van de wijziging van de woonplaatskeuze. Er werd daarbij ook een ingesproken bericht nagelaten waarbij werd verzocht de Raad schriftelijk te berichten indien hij wenste dat de woonplaatskeuze op het originele adres (op het kantoor van de advocaat) behouden zou blijven. Op dit bericht kwam geen reactie, zodat de wijziging van de gekozen woonplaats werd genoteerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de oproeping te verschijnen op de terechtzitting van 27 maart 2024 op 1 maart 2024 aangetekend werd verstuurd naar de laatst gekozen woonplaats van de verzoeker. De verzoeker werd dan ook geldig opgeroepen.

3. Beoordeling

3.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

3.3. Verzoekschrift en stukken

3.3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3.2.1/ Eerste en enig middel:

Schending van artikel 48/3 en 48/4 §2 b en c van de Vreemdelingenwet;

Schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij stelt vast dat zijn nationaliteit, noch herkomst, noch etniciteit wordt betwist.

3.2.1.1/ Risico op vervolging – art. 48/3 Vw.

De politieke situatie in Afghanistan is instabiel. Dat erkent verwerende partij ook. In augustus 2021 heeft de Taliban de macht over het land gegrepen en is de democratisch gekozen regering gevlucht. Vlak na de overname sprak de Taliban, bij monde van haar woordvoerder Zabihullah Mujahid, gematigde taal en engageerde zij zich oa. in het respecteren van vrouwenrechten (zij het onder Shariawetgeving) en amnestie te verlenen aan allen die voor de Amerikanen of de door het Westengesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt¹

Al snel bleken het holle woorden en werden door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen gerapporteerd:

Despite a general amnesty by the Taliban, announced in August, her office has received “credible allegations” of more than 100 killings of former Afghan national security forces and others associated with the former Government.

At least 72 killings were attributed to the Taliban, and in several cases the bodies were publicly displayed. "In Nangarhar province alone, there also appears to be a pattern of at least 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be members of the ISIL-KP. Brutal methods of killings, including hanging, beheadings, and public display of corpses have been reported," she added.

(...)

The UN mission in the country, UNAMA, has documented nearly 60 apparently arbitrary detentions, beatings, and threats of activists, journalists, and staff of the Afghanistan Independent Human Rights Commission, attributed to the de facto authorities. Several women's rights defenders have also been threatened, and there is widespread fear of reprisals since a violent crackdown on women's peaceful protests in September. Many media outlets have shuttered, as have numerous civil society groups.

Onlangs nog kondigde de Taliban aan dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, ondanks eerdere beloften.

The Taliban are facing international condemnation after they announced on Wednesday that girls would not be allowed to attend secondary school, despite their previous assurances. "The denial of education violates the human rights of women and girls," said Michelle Bachelet, the UN human rights high commissioner. "Beyond their equal right to education, it leaves them more exposed to violence, poverty and exploitation."

Het toont aan dat er van een gematigde Taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd.

In die zin is een eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de Taliban, Zabihullah Mujahid, bijzonder onrustwekkend. In een gesprek met de Oostenrijkse krant 'Kronen Zeitung' kondigde hij aan dat de Taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zou vervolgen:

Zabihullah Mujahid, l'une des plus importantes voix des Taliban, à Kaboul, a déclaré, lundi 30 août, au journal autrichien Kronen Zeitung, que les Afghans dont les demandes d'asile ont été rejetées "seraient traduits en justice" à leur retour dans le pays. "Le tribunal devra alors décider comment procéder avec eux".

Le journal autrichien n'a pas réussi à obtenir plus de précisions quant au sort qui attendraient ces expulsés.

Op de website van de betrokken krant staat het volledige interview te lezen met de betreffende passage:

Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?

Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.⁵

Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring. Deze verklaring vormt minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Nu de Taliban de volledige controle heeft over Afghanistan, heeft zij evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa. In een situatie waar de Taliban hoe langer hoe meer blijk geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, dient de nood aan internationale bescherming ruim te worden geïnterpreteerd. De verklaring van de woordvoerder van de Taliban eind augustus 2021 dient ernstig te worden genomen en verzoekende partij verdient het voordeel van de twijfel. Uw Zetel heeft in het arrest nr. 278 653 dd. 12 oktober 2022 bevestigd dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van terugkerende Afghanen vanuit het Westen. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 38 in EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden.

Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren.

Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de

dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

Er dient te worden vastgesteld dat er bijzonder weinig informatie voorhanden is om dit risico in te schatten.

Zo weten we zelfs niet hoeveel Afghanen er al zijn teruggekeerd vanuit Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten. Zijn er al Afghanen die (gedwongen) terugkeerden van Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten? Er lijken hierover geen data beschikbaar, minstens dient te worden vastgesteld dat verwerende partij deze niet voorlegt.

Verwerende partij motiveert dat bij de beoordeling van het risico op vervolging wegens 'verwestering' rekening moet worden gehouden met een aantal zogenaamd risicobepalende factoren, waaronder:

het geslacht, de gedragingen van verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

Verwerende partij verwijst daarmee naar het rapport van EUAA waarin wordt gestipuleerd:

The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account riskimpacting circumstances, such as: the behaviour adopted by the applicant, area of origin (e.g. particularly affecting rural areas, local divergence in applying Taliban norms), gender (the risk is higher for women), conservative environment, perception of traditional gender roles by the family, age (it may be difficult for children of certain age to (re-)adjust to Afghanistan's social restrictions), duration of stay in a western country, visibility of the applicant, etc.

Uw Zetel heeft in haar arrest nr. 278 653 dd. 12 oktober 2022 de verwestering als mogelijke vervolgingsgrond geïnterpreteerd:

4.3.4. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

Of een Afghaan als verwesterd zal worden gepercipieerd hangt af van persoonlijke elementen en dient dus in concreto aannemelijk te worden gemaakt. Verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij op 25 oktober 2022. Ondanks de tussenkomst van verzoekers raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud werd op geen enkele manier onderzocht of verzoeker een risico op vervolging loopt omwille van verwestering en/of als dusdanig te worden gepercipieerd door de overheid en/of de lokale gemeenschap in Afghanistan.

Nochtans zijn er elementen in het administratief dossier aanwezig die zouden kunnen wijzen op een mogelijke verwestering: verzoeker kwam op jonge leeftijd naar België en verblijft hier inmiddels anderhalf jaar. Minstens kan van verwerende partij verwacht worden dat zij dit risico onderzoekt in het kader van haar medewerkingsplicht.

Voorts kwam tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij aan bod dat verzoekers vader mensenrechtenactivist was: verzoekers vader promootte inderdaad onderwijs en stimuleerde en sensibiliseerde mensen om hun kinderen naar school te sturen om recht op onderwijs voor iedereen te garanderen.

Het loutere feit dat verzoeker geen risico voor vervolging weerhoudt voor zichzelf omwille van dit werk van papa, ontslaat verwerende partij er niet van deze mogelijke vrees te onderzoeken. Verzoeker verliet immers Afghanistan voorafgaand aan de machtsovername, zodat niet van hem verwacht kan worden dat hij alle nieuwe vervolgingsgronden sedert de machtsovername, zomaar correct kan inschatten. Verwerende partij beschikt dienaangaande over veel meer informatie dan verzoeker en, in het licht van haar onderzoeks- en medewerkingsplicht, dient zij elk mogelijk risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan te onderzoeken en motiveren.

Prima facie zijn er wel degelijk redenen om aan te nemen dat mensenrechtenactivisten een risico op vervolging lopen in Afghanistan. Recent nog werd Matiullah Wesa gearresteerd door de Afghaanse autoriteiten.

Volgens een VN-expert lopen mensenrechtenactivisten én hun familieleden inderdaad een verhoogd risico op vervolging:

"The threat is very real," said Mary Lawlor, the UN Special Rapporteur on human rights defenders. "Defenders tell me of direct threats, including gendered threats against women, of beatings, arrests, enforced

disappearances, and of defenders being killed. They describe living in a climate of constant fear. "Among those most at risk are defenders documenting alleged war crimes, women defenders, in particular criminal lawyers, cultural rights defenders, especially those working in banned sectors such as music, and defenders from minority groups. Defenders tell me that some have erased their online data history to evade identification, and that the Taliban are resorting to other ways of finding them - for example that one HRD was identified by an injury to his leg."

Lawlor said she had received online testimonies* from around 100 human rights defenders, including those in rural provinces, detailing specific tactics used against them. The Taliban have raided the offices of human rights and civil society organisations, searching for the names, addresses and contacts of those who used to work there, she said.

"Many defenders are well known in their local communities, in particular in rural areas, and have left for the anonymity of the cities, but even there they are forced to constantly change locations," the UN expert said. "Most have also lost their source of income, further limiting their options to find safety."

Lawlor called for immediate international support to act on concerns of local defenders, including an urgent plan for the evacuation of defenders at high risk, along with their families.

Verwerende partij had in het licht van de algemene situatie in Afghanistan een eventueel risico voor vervolging voor verzoeker omwille van de activiteiten van zijn vader, moeten onderzoeken, quod non. Om die reden heeft verwerende partij haar motiveringsplicht en medewerkingsplicht geschonden. 3.2.1.2/ Humanitaire crisis – art. 48/4 §2,b Vw

Sedert de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 is een ernstige humanitaire crisis gaande in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. In september en oktober 2021 was bijna de helft van de totale bevolking, ofwel , 18,8 miljoen (!) Afghanen in hoge voedselnood; 6,8 miljoen (!) Afghanen stonden op de rand van uithongering.

Het EASO COI-rapport van januari 2022 stelt:

As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country.⁷³² Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan's GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan's currency reserves were also frozen.⁷³³ As underlined by the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan's economy, were the primary cause for 'the dire humanitarian situation' in the country'.

The prices of food commodities in Afghanistan were reported to have increased significantly: from June to September 2021, the cost of wheat flour was reported to have increased by 28 % and the price of cooking oil reportedly increased by 55 % compared to the same period in 2020. Based on Seasonal Food Security Assessment (SFSA) data for 2021, 95 % of Afghanistan's population reported a decrease in household incomes compared to 2020, with 83 % of urban and 72 % of rural households reporting a significant reduction.⁷³⁵ According to Integrated Food Security Phase Classification (IPC) analysis for September 2021, nearly half of Afghanistan's population was reported to experience 'high levels of food insecurity,' while the figures of 'food insecure people' were the highest since the first IPC analysis in 2013, which made the situation in Afghanistan 'the world's second-largest food crisis, in absolute terms.'⁷³⁶ Based on World Food Programme (WFP) surveys, for the first time, urban residents were reported to have faced the same level of food insecurity as rural residents, with 'virtually no family' in urban and rural environments that would be able to 'afford sufficient food'.⁷³⁷ In September and October 2021, which is the post-harvest season, 18.8 million Afghans, or 47 % of the total population, was reported to have faced 'high levels of acute food insecurity, classified in Crisis or Emergency (IPC Phases 3 or 4),' which was nearly a 30 % increase from the period in 2020. Of this figure, around 6.8 million Afghans were reported to experience 'critical levels of acute food insecurity, classified in Emergency (IPC Phase 4)'.⁷³⁸ According to IPC figures, the provinces with the situation of Emergency (IPC Phase 4) comprised in September-October 2021 all three provinces in the North-West (Herat, Badghis, and Ghor), almost all provinces in the North (Faryab, Jowzjan, Sar-e Pul, Balkh, and Samangan), some of the central provinces (Uruzgan, Daykundi, Bamiyan, and Kabul), Ghazni province in the South, Badakhshan in the North-East, and Nuristan and Laghman in the East; other provinces were classified as Crisis (IPC Phase 3).⁷³⁹

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and 'possibly increased displacement'.⁷⁴⁰

Het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen. Voormeld rapport maakt melding van 22,8 miljoen Afghanen in een 'IPC phase 3' of hoger en minstens 6,8 miljoen in 'IPC phase 4'.

Hieronder wordt een tabel weergegeven van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification) weergegeven¹¹:

Mensen die zich in een IPC Fase 4 bevinden lopen imminent gevaar voor hun leven. Gelet op het gebrek aan voedsel eten zij bvb. ook reeds zaden die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren¹²:

Each IPC Phase has a description, priority response objective, and a set of common characteristics expected among households. Below is an example of how this is presented for Phase 4.

- **Phase description.** Households experiencing Phase 4 conditions typically have large food consumption gaps, which are reflected in very high acute malnutrition and excess mortality, or are partially able to mitigate large food consumption gaps but only by employing emergency livelihood strategies and asset liquidation that threaten future food security.
- **Priority response objective.** Households experiencing IPC Phase 4 should be targeted with responses that focus on saving their lives and livelihoods. Activities such as food assistance, cash assistance and asset redistribution, together with an analysis of key drivers and limiting factors, should be optimally considered during the response analysis.
- **Common characteristics.** Populations of households experiencing large food consumption gaps (IPC Phase 4) are also more likely to be engaging in crisis or emergency livelihood coping strategies, such as eating seeds intended to be used for next season, selling the last adult female livestock or selling land. In addition, households in these conditions are also more likely to have been affected by shocks and have some dimensions of food availability, access, utilization and stability that are limited. If areas have at least 20 percent of households experiencing these conditions, acute malnutrition and mortality should be relatively high or increasing.

Human Rights Watch trekt midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen¹³:

“Children in the provinces – they are only skin on bones now – and I’m afraid this is only going to get worse,” the director of an international humanitarian organization in Afghanistan told me. According to a health ministry official, approximately 1 in 10 newborn Afghan babies born since January 2022 have died – over 13,000 total – an increase believed to be exacerbated by worsening malnutrition, hunger-related diseases, and the collapse of the country’s healthcare sector. 95 percent of the population does not have enough to eat and 3.5 million children need nutritional support. “Half of those we admit for critical care are also malnourished,” a doctor with Médecins Sans Frontières reported. Almost 800 children in one hospital in Helmand province are there because of acute malnutrition.

While many countries have pledged humanitarian aid, Afghanistan also urgently needs a functioning banking system to address the crisis. Most Afghan banks are barely operating now. In recent weeks, the United States and World Bank have unlocked billions of dollars in assistance, but restrictions on Afghanistan’s Central Bank are still making large transactions or withdrawals impossible. Aid groups delivering humanitarian assistance say they are unable to move funds into Afghanistan because international banks remain wary of preexisting sanctions on the Taliban, and Afghan banks limit cash withdrawals due to currency shortages. Aid groups say that payments to Afghanistan are routinely blocked by banks wary of running afoul of sanctions. Instead, most groups use the informal hawala system to transfer funds, even though the service charges can range from 4 to 8 percent in cities or as much as 13 percent in remote areas. Before the Taliban takeover in August 2021, rates were at about 2 percent. Donors have been understandably worried that efforts to restore Afghanistan’s Central Bank would bolster the Taliban’s rule. Since taking power, Taliban authorities have arbitrarily arrested activists and journalists, executed former government officials, and engaged in widespread violations of women’s and girls’ rights. But Afghans need all their rights protected, including the right to food. While humanitarian assistance programs can help mitigate the economic crisis, they are far from sufficient. The Taliban also need to address the crisis, including by letting women work, and donors should monitor bank transactions to ensure funds are being used for legitimate humanitarian and commercial purposes.

Without that, it will be impossible to ease the crisis and help Afghanistan’s most vulnerable children. De speciale gezant van de VN, Dr. Ramiz Alakbarov, verklaarde op 15 maart 2022 nog dat minstens 95% van de Afghanen te weinig eet en noemde de humanitaire crisis in Afghanistan er een van ongeziene proporties (‘unparalleled proportions’)

Er zijn reeds verschillende publicaties vindbaar over wanhopige gezinnen die hun baby’s, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel.

Farhanaz echoed this concern. “There is a visible sense of desperation among millions of Afghans; people are selling their babies and young girls to survive. And yet Afghans are losing their lives,” she said, choking back tears.

Here a World Vision health worker in Afghanistan describes the brutal reality of what is happening in her country, as the world looks the other way. Her name has been redacted to protect her: I haven’t been sleeping very well. A few weeks ago I saw a young girl in the arms of an older man, crying uncontrollably and asking for her mother. I can’t get her out of my head. I know that she had been sold by her parents to the man holding her, to get some money so that the rest of their family could survive. Since that day I’ve lost so many nights sleep, I cry every time I remember her. Can you imagine having to sell your own daughter? I’m a mother too, and I cannot accept that a child has to experience anything like that, but this is what is happening here in Afghanistan now.

World Vision zélf heeft zich inmiddels genoodzaakt gezien een noodfonds te creëren om families te voorkomen hun kinderen te verkopen: *The situation in Afghanistan is so bad that my dedicated national emergency response staff — while running food aid programs in remote areas — have now set up an in-office fund to support families so they can stop selling their children.*

Although these practices took place before the Taliban came to power, they've now worsened due in part to the hunger crisis. My staff recently even heard of one father who tried to leave his children at a mosque, such was his desperation. This is happening because food assistance programs like those we run, which meet the needs of many thousands, are being outpaced by the growing numbers of people facing starvation. Many of the previous activities run to protect vulnerable children have also not been able to restart following the change in national leadership.

De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan moeilijk ontkend worden. Verwerende partij lijkt zich daar ook van bewust, doch meent dat deze algemene situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw valt.

Verwerende partij meent dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden. Het is veeleer een resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming beoogt een brede vorm van internationale bescherming voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt.

Considerans 6 van de richtlijn bepaalt wat volgt:

Het hoofddoel van deze richtlijn is te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden aan personen die werkelijk bescherming behoeven omdat zij redelijkerwijze niet erop kunnen vertrouwen dat hun land van herkomst of het land van de gewone verblijfplaats deze bescherming verstrekt.

Considerans 25 van diezelfde richtlijn bepaalt wat volgt:

Er dienen criteria te worden vastgesteld om degenen die om internationale bescherming verzoeken, als personen te erkennen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Deze criteria dienen in overeenstemming te zijn met de internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten.

Artikel 48/4 Vw. bepaalt wat volgt:

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

In casu rijst de vraag of de humanitaire crisis in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw.

De richtlijn herneemt in artikel 6 de actoren van ernstige schade op niet-limitatieve wijze:

- a) de staat;*
- b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan is inderdaad te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. De oorzaken van de huidige crisis worden helder uitgelegd in een bijdrage van Human Rights Watch.

De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten :

Since August, more than four out of five Afghan households have experienced significant decreases or elimination in income. At the same time, the country's overall economy and banking system has been almost completely incapacitated by decisions by the US and other governments to cut off Afghanistan's Central Bank, officially the Da Afghanistan Bank, from the international banking system. This has led to a massive liquidity crisis and nationwide shortages of banknotes in both US dollars and the Afghan currency, afghanis.

(...)

Private Afghan banks cannot cover withdrawals by depositors, including humanitarian aid organizations. Even when funds are transmitted electronically into banks, to pay for humanitarian operations, wages, or remittances, banks' lack of physical cash means that funds cannot be withdrawn. This is because Afghanistan's Central Bank, short on banknotes in both US and Afghan currency, has severely restricted transfers of banknotes to private banks, and imposed limits on withdrawals of afghanis, while also prohibiting many types of electronic transactions in US dollars. Private banks therefore lack adequate local currency to cover withdrawals, have few or no dollars in cash, and without significant assets on deposit, are unable to extend credit.

(...)

Afghanistan's economic collapse was caused by a combination of factors and decisions taken by governments and international institutions, outlined below, and on a larger level, by the US and the Taliban's failure to reach an agreement to avert the humanitarian impacts of the change in governance in August 2021.

(...)

Since the August 2021 takeover, Taliban authorities have arbitrarily arrested and attacked activists, journalists, and former government officials. They have imposed policies and practices that violate the rights of women and girls to education, employment, health, and freedom of movement, among other basic rights. Under these circumstances, donor governments are understandably reluctant to adopt actions and measures that would bolster the Taliban's rule or facilitate further rights violations. Uit de conclusie van Human Rights Watch blijkt duidelijk dat wel degelijk 'derden' verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan.

Human Rights Watch recommends that:

- Governments, the UN, the World Bank, and the Taliban should work to reach an agreement to allow the Afghanistan Central Bank access to the international banking system and provide it with its requisite credentials. As an initial step, the US Treasury Department and other financial authorities should issue licenses and guidance to allow the Central Bank to engage in limited settlement transactions with outside private banks so that the bank can pay its World Bank dues and process or settle incoming dollar deposits from legitimate private depositors – such as UNICEF, the UN Development Program, remittance banks, and other legitimate actors – and purchase banknotes to hold commercial auctions for private banks in Afghanistan.
- Governments, the UN, the World Bank, and the Taliban should work to urgently reach an agreement on a mechanism to restore wage support for essential workers and numerous food-for-work and other food insecurity programs that were providing purchasing power to millions of families across Afghanistan, including very poor and female-headed households.
- If agreement involving the Central Bank is not possible, governments, the UN, and the World Bank should negotiate a short-term agreement with the Taliban to designate a private bank or other entity, independent of the Central Bank, to process large-scale humanitarian transactions (e.g., a "Humanitarian Exchange Facility" to facilitate payment of salaries of some essential humanitarian workers and other vital cash-for-work and other food security programs), to be monitored by officials with the World Bank, UN, or a designated third-party auditing entity.
- The US Treasury and other authorities should then issue guidance to allow the designated private bank or entity to utilize incoming electronic dollar deposits from humanitarian agencies to purchase US dollar currency outside the country and transport them, under international monitoring, for deposit in private banks in Kabul. Remittance banks should be provided with additional licenses to allow arrangements with the Central Bank and private banks to facilitate legitimate US dollar transactions and, if necessary, physical shipments, monitored by an independent auditor.
- In the absence of any agreements, the UN should continue to use whatever means are at its disposal to continue shipments of currency to Afghanistan for humanitarian purposes. The Taliban should cooperate in allowing these shipments, allowing deposits into independent private banks, and permitting the UN to use the funds independently and without interference.
- The US, along with other governments, should immediately undertake sanctions policy reviews, adjust current measures accordingly, and issue new licenses and guidance to facilitate liquidity and availability of paper currency to address the humanitarian crisis.
- UN Security Council members should take immediate steps to ensure that legitimate financial transactions related to humanitarian activities and the provision of other essential goods and services are excluded from the scope of UN sanctions.
- UN Security Council members should also reach agreement on issuing new guidance or "Implementation Assistance Notices," and take other steps to ensure that UN sanctions do not present obstacles to legitimate financial transactions involving the Central Bank, related to humanitarian and other essential work by international and Afghan actors.
- The Taliban should end violations of human rights, including abusive policies targeting women and girls that have deepened the gendered impact of the humanitarian crisis. Donors, the UN, and other international institutions should press the Taliban to stop violating rights and should promote the establishment of robust mechanisms to monitor human rights, such as through the mandate renewal of the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) and the establishment of a UN special rapporteur on Afghanistan.

De Taliban heeft lang gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties.

De weinig humanitaire hulp die Afghanistan op heden bereikt wordt verder bemoeilijkt door toedoen van de Taliban. Dat wordt ook bevestigd door Uw Zetel in arrest nr. 278 701 dd. 13 oktober 2022, p. 32 :

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 178).

Hoewel vaststaat dat in een grote meerderheid van districten (min. 57%, hetgeen mogelijk nog een onderschatting is) de toelevering van humanitaire hulp wordt bemoeilijkt door geweld of bedreigingen tegen het humanitair personeel, wordt alsnog geconcludeerd dat niet blijkt dat humanitair personeel op systematische wijze wordt verhinderd in de uitoefening van haar werkzaamheden. Dergelijke conclusie tart werkelijk elke verbeelding. De interferenties zijn bovendien afkomstig van lokale (Taliban)overheden, zodat er wel degelijk een bepaalde systematiek en wederkerigheid in het optreden van de lokale overheid te begrijpen valt.

Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

In weerwil van de motivering van verwerende partij valt de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw.

Om al die redenen wordt een schending van de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur en wetsartikelen aangetoond.

Verzoekende partij houdt zich het recht voor weerwoord te geven op een eventuele aanvullende nota van verwerende partij.

Het enig middel is gegrond."

3.3.2. De verwerende partij legt op 22 maart 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;

- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

3.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omdat zijn vader een geschil had met de malek van het dorp H.A.. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed.

Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn als volgt:

- Met betrekking tot de dreiging jegens verzoekers vader en zijn paternale oom:
 - Verzoekers verklaringen, over de familiale geschillen met H.A., de malek van het dorp, zijn vaag en tegenstrijdig. Hij verklaarde eerst dat de ruzie ging over de rekeningen van de stoffenwinkel (CGVS, p. 9), vervolgens dat hij het niet wist en dat het gewoon om de berekeningen van de stoffenwinkel ging (CGVS, p. 10). Op de vraag wat de ruzie deed escaleren verklaarde verzoeker dat hij te jong was en zelf niet aanwezig was om alle details te weten (CGVS, p. 10). Vervolgens verklaarde hij dat hij dacht dat H.A. "*gevloekt tegen mijn oom en dan heeft hij hem beschoten*" (CGVS, p. 10). Daarna verklaarde verzoeker dan weer dat zijn oom de broer van H.A. neerschoot omdat H.A. zelf een malek was (CGVS, p. 10). Aldus bleek dat verzoeker zijn verklaringen stelselmatig bijstelde.
 - Waarom verzoekers oom op de broer van H.A. schoot, kan verzoeker niet verklaren. Hij wist ook niet wat daarna gebeurde en of de politie ter plaatse kwam. Hij kon niet zeggen hoe lang het duurde voor H.A. wraak nam en verzoekers oom neerschoot, enkel dat alles in één maand gebeurde. Verzoeker weet ook niet of zijn vader veiligheidsmaatregelen nam. Aangezien dit de directe oorzaak was van zijn vertrek en een grote impact had op zijn gezin, is dit vreemd. Verzoeker is niet op de hoogte van het lot van zijn vader en paternale oom terwijl hij geregeld telefonisch contact zou hebben met zijn familie (CGVS, p. 6).
 - Verzoeker verklaarde eerst dat zijn vader werd neergeschoten nadat eerst zijn oom geraakt werd (CGVS, p. 10), om daarna het omgekeerde te verklaren (CGVS, p. 11). Verzoeker verklaarde H.A. veel vijandschappen had (CGVS, p. 15) en dat ook deze personen werden neergeschoten (CGVS, p. 15). Het is in dit licht vreemd dat zijn vader nog zaken deed met deze persoon. Hierop verklaarde verzoeker dat het om de broer ging van H.A. en niet H.A. zelf met wie zijn vader zaken deed (CGVS, p. 15). Gelet op hun gewelddadige reputatie is het vreemd dat zijn vader toch zaken deed met deze personen.
 - Verzoeker is vaag en tegenstrijdig over de stoffenwinkel waarin zijn vader en zijn oom samenwerkten. Hij weet niet wanneer zijn vader hier begon te werken (CGVS, p. 8). Hij verklaarde dat zijn oom ruzie had met zijn zakenpartner die nu bij de taliban zit (zie DVZ Vragenlijst). Op het CGVS verklaarde hij dat zijn vader de zaak runde met zijn oom en dat H.A. of diens broer de zakenpartner was van zijn oom (CGVS, p. 10). Op de DVZ vermeldde hij niet dat deze zakenpartner ook malek was van het dorp.
 - De verklaringen over H.A., de actor van vervolging, zijn vaag. Verzoeker verklaarde dat H.A. een malek was die zowel banden had met de overheid als met de taliban (CGVS, p. 9). Hoe zoiets mogelijk was, kan verzoeker niet verklaren. Verzoeker kon deze banden met de taliban ook niet duiden. Hij heeft ook geen informatie over de positie van H.A. na de machtsovername (CGVS, p. 10). Ook verklaarde

verzoeker dat de zakenpartner van zijn oom "nu lid is van de taliban" (zie DVZ). Op het CGVS herhaalde hij dit eerst, om daarna te verklaren: "hij werkte eigenlijk altijd voor taliban en ook voor de overheid." (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn vaag en tegenstrijdig.

- H.A. zou de familie van verzoeker al hebben bedreigd voordat zijn paternale oom werd neergeschoten (CGVS, p. 11). Verzoeker verklaarde dat H.A., als dorpsleider, had gestuurd om een bedreiging over te brengen. Deze persoon werd echter naar verzoekers maternale oom gestuurd en niet direct naar zijn paternale oom of vader, ondanks dat H.A. als zakenpartner direct contact met hen had. Dit lijkt weinig inefficiënt. Als de taliban verzoeker en zijn familie echt zouden viseren, zouden ze hen actiever zoeken en daadkrachtiger optreden. Bovendien maakt het vredesvoorstel van verzoekers maternale oom namens zijn vader en paternale oom, dat werd afgewezen, geen overtuigende indruk, gezien het feit dat verzoekers oom degene was die als eerste op zijn tegenstander schoot.

- Verzoeker koppelt zijn vrees aan het feit dat hij familieleden heeft die voor de vorige regering werkten. Hij verklaart dat zijn vader voor de regering van N. werkte (CGVS, p. 7), maar hij weet niet wanneer zijn vader begon, hoe lang hij werkte, welke rang hij had, of hij aan gevechten moest deelnemen. Hij heeft dit nooit aan zijn vader of paternale oom gevraagd en had er geen reden voor (CGVS, p. 7). Hoewel de zonen van zijn maternale tante ook in het leger werkten, hebben zij nooit problemen ondervonden vanwege hun werk. Na de machtsovername is hen, volgens verzoeker, "niets overkomen" (CGVS, p. 8 en 16) en ze verblijven nog steeds in Afghanistan (CGVS, p. 16). Het CGVS ziet daarom geen reden waarom verzoeker hierdoor een angst voor vervolging zou moeten koesteren.

- Een tweede element betreft de dreiging tegen verzoekers familie na hun terugkeer uit Pakistan en vestiging in Behsud. Verzoeker verklaart dat zijn broer I. twee maanden na hun terugkeer vermist raakte (CGVS, p. 12). Gevraagd wat er precies met zijn broer gebeurde, antwoordde hij: "Dat weten we niet, maar hij is vermist" (CGVS, p. 13). Verzoeker geeft aan dat zijn maternale ooms hem vertelden dat H.A. I. had vermoord (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom hij dit denkt, antwoordde hij dat andere mensen dat tegen zijn maternale oom hebben gezegd (CGVS, p. 13). Verder stelt hij dat hij doorhad dat I. vermist was toen hij een dag niet thuis kwam en zijn gsm onbereikbaar was (CGVS, p. 13). Hij verklaart echter ook dat hij geen gsm bij zich had om contact met I. op te nemen (CGVS, p. 16).

Deze tegenstrijdige verklaringen, samen met het feit dat verzoeker aangaf dat de overheid de bovenhand had in Behsud, de taliban machteloos waren en hij nooit taliban heeft gezien toen hij nog in Afghanistan verbleef (CGVS, p. 8), en dat hij zelf niet zeker weet of H.A. betrokken was bij de verdwijning van zijn broer, maken het niet aannemelijk is dat zijn broer door de taliban zou zijn meegenomen.

- Verzoeker verklaart tweemaal te zijn aangehouden door de toenmalige overheid (CGVS, p. 12). De eerste keer werd hij twee dagen vastgehouden vanwege het ontbreken van zijn taskara, waarna zijn vader deze bracht en hij werd vrijgelaten (CGVS, p. 14). Deze aanhouding lijkt niet zwaarwichtig. Bij de tweede arrestatie werd hij een maand vastgehouden op verdenking van spionage voor Pakistan (CGVS, p. 14). Hij zou zijn geslagen en heeft hier littekens aan overgehouden. Verzoeker weet niet welke autoriteiten hem vasthielden en vermoedt dat het de lokale politie was (CGVS, p. 14-15). Het is vreemd dat de lokale politie zich bezighoudt met het verdenken en ondervragen van een vermeende Pakistaanse spion, wat normaal gezien een taak voor speciale eenheden is. Tegelijk werd hij ook door dezelfde personen op de controlepost geholpen bij om de verdwijning van zijn broer, ondanks zijn Pakistaanse accent (CGVS, p. 14). Dit is inconsistent. Er is ook geen bewijs dat zijn familie een klacht heeft ingediend om de broer te vinden (CGVS, p. 15). Verzoeker werd ook nooit direct bedreigd door de taliban (CGVS, p. 15). Hij woonde sinds 2016 niet meer in Afghanistan (CGVS, p. 3), terwijl zijn maternale ooms nog steeds in Kunduz wonen (CGVS, p. 13).

- De voorgelegde documenten kunnen de beoordeling van het CGVS over de asielmotieven van verzoeker niet positief beïnvloeden. De taskara's van verzoeker, diens vader en grootvader bevestigen alleen hun identiteit, wat niet ter discussie staat. De Afghan Citizen Card toont enkel aan dat verzoeker een tijd in Pakistan geregistreerd stond, maar de kopie heeft beperkte bewijswaarde. Het medisch attest van 14/07/2023 geeft geen duidelijkheid over de diagnose 'psychisch lijden' en lijkt uitsluitend gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoeker, zonder dat een arts of psychiater onafhankelijk onderzoek heeft uitgevoerd.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het verwijzen naar de politiek instabiele situatie in Afghanistan, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Daar de door de commissaris-generaal aangehaalde vaststellingen en overwegingen pertinent en terecht zijn en door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, worden zij

door de Raad overgenomen. Zij volstaan om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij een risico op vervolging loopt wegens zijn verwestering. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (*ibid.*, p. 26). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24). De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94 en 101). Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25). Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen.

Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de American University of Afghanistan op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, 'ad hoc'-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (ibid., p. 27). De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan, Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan, Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport *"Afghanistan targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022). Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51, voetnoot 476: TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (ibid., p. 53-55).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38). Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatieve aan gedragingen of maatregelen. Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen. In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtrede (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 6 februari 2024 doet niet anders besluiten.

In zoverre verzoeker hekelt dat zijn eventuele verwestering door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet werd bevraagd of onderzocht, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing hierover:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

Verzoeker is geboren in 1996, is soennitisch moslim en is uit Afghanistan naar Pakistan vertrokken in 2016. Hij keerde terug naar Kabul in 2019, waar hij twee maanden later terug vertrok naar Pakistan. Verzoeker kwam aan in België op 18 april 2022. Verzoeker is in België aangekomen op 26-jarige leeftijd en heeft nog familie in Afghanistan. Ondanks dat verzoeker een tijd in Europa en België doorbracht, kan, gelet op de elementen die in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing worden vermeld, worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afgaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift het tegendeel niet aan.

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat zijn eventuele verwestering niet bevraagd of onderzocht werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De Raad stelt wat dit betreft vast dat verzoeker zijn verwestering en situatie als terugkeerder vanuit het westen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 juni 2023 – dus ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient in de eerste plaats te worden benadrukt dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd aan verzoekers advocaat gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (CGVS, notities persoonlijk onderhoud van 27 april 2023, p. 18). Hierbij werd evenmin iets opgemerkt over eventuele elementen van verwestering.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet worden bijgetreden dat de commissaris-generaal tekort zou zijn geschoten in zijn samenwerkingsplicht, en geweigerd zou hebben om de elementen van verwestering in aanmerking te nemen.

Verzoeker voert aan dat hij Afghanistan heeft verlaten voor de machtsovername. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in 2019 Afghanistan (definitief) verliet en bijna twee jaar in België verblijft, kan echter niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Waar hij aanvoert dat hij het risico loopt om gevisieerd te worden omdat zijn vader een mensenrechtenactivist was die onderwijs promootte, blijkt dit geenszins uit zijn verklaringen. Zoals hoger weergegeven, betroffen de problemen een gemeenrechtelijke vete.

Verzoeker maakt *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die

zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Uit niets blijkt dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich bij terugkeer niet langer kan of wil conformeren met de in Afghanistan geldende regels, waarden en normen.

Verzoeker wijst ook nog op de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en haalt aan dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd en dat de taliban "*hoe langer hoe meer blijf geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90*". Een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet evenwel *in concreto* worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kaboel als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op. Daarnaast voert verzoeker kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 278 653 en 283 128 van respectievelijk 12 oktober 2022 en 13 januari 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32). Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de

socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden. Voor zover verzoeker aanvoert dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 278 701 van 13 oktober 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet en dat er geen

elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet betwist en wordt bovendien bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 22 maart 2024 op de Raad heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gerefereerd.

3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

3.5.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.8. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT